

desto mindre bevirkede den Tvivl, som saaledes kom op, at man heller ikke i forrige Samling naaede til Ende med Lovforslaget. — Ser man imidlertid hen til, hvad der er sket siden, tror jeg, at det ogsaa er af den Bestaaenhed, at det maa opfordre os til at se at faa dette Lovforslag gennemført saa snart som muligt. Jeg sigter herved til de Kampe, der ere førte i sidste Sommer her i Landet, og som truede med at antage et overordentlig stort Omfang, et Omfang, som vilde have lamslaaet en meget betydelig Del af Landets Industri og vanskeliggjort Omsetningen i en ganske betydelig Grad. Der var to Kampe af denne Art, nemlig i Jærnindustrien og i Murer- og Tømrerfagene, begge i Jylland. Det var Kampe, der truede med at antage et saadant Omfang, at de kunde komme til at omspænde hele Landet. Det var ikke langt fra, at de havde udbredt sig til Fyn og Sjælland, og det var vel heller ikke saa overordentlig langt fra, at de vare naaede her til Kjøbenhavn. Disse Kampe bleve begge afsluttede ved Hjælp af Mægling, ved Hjælp af Mænd, der traadte til over for de kæmpende Rækker. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa disse ere blevne afsluttede, tyder paa, at en Institution, der har til Opgave at mægle mellem stridende Parter, er en Institution, fra hvilken man kan vente gode Ting. Om end det ved enkelte Lejligheder maaste ikke er lykkes saadanne Institutioner at føre til Enighed og Fred paa de Omraader, hvor de søge det, saa er Tilstanden jo dog ikke værre, end den vilde have været uden et saadant Forsøg. Jeg tror, at det, at man ved Hjælp af saadanne Institutioner er i Stand til at skaffe Fred, hvor der ellers vilde komme Krig og Ødelæggelse, er et saa stort Gode, at man i høj Grad maa søge at faa saadanne indførte. Idet jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget, lige som jeg har gjort ved dets tidligere Behandling her i Tinget, skal jeg ikke komme dybere ind paa de Argumenter og Grunde, jeg den Gang anførte, men i saa Henseende henviser jeg til mine tidligere Udtalelser.

Jeg har egentlig begæret Ordet i Anledning af den sidste ærede Talers, det ærede 12te kongevalgte Medlems (H. N. Hansen) Udtalelser. Det forekommer mig nemlig, at Begyndelsen af det ærede Medlems Udtalelser vare sympatiske over for Lovforslaget og i Betragtning af, at det kunde antages at være overflødig, at Lovforslaget bliver anbefalet fra forskellige Sider, var det først min Mening ikke at ville tage Ordet, men det forekommer mig, at den Sympati, det ærede Medlem lagde for Dagen, vistnok ikke vil tjene til at fremme Sagen. Jeg har i

alt Fald den Opfattelse, at det ærede Medlems Sympati er af den Art, at den snarere vil bevirke, at vi ikke faa dette Lovforslag gennemført. Om vi saa senere ville faa et andet i Stedet derfor, turde vel være i aller højeste Grad tvivlsomt. Naar der nu ligger et Lovforslag her paa vort Bord, som efter min Mening er brugeligt og ønskeligt, selv om jeg, hvad jeg tidligere har udtalt, kunde ønske nogle Ændringer deri, saa mener jeg ikke, at man af Hensyn til, at der maaste kunde komme noget andet frem, som man ønsker, skulde lade det ligge; jeg mener, at man skal søge at fremme det saa vidt som muligt, saa meget mere som jeg ikke kan sympatisere med, hvad det ærede Medlem ønskede i Stedet for dette Lovforslag. Det ærede Medlem udtalte sig om forskellige Punkter i Lovforslaget, som det maaste maa være mig tilladt at berøre. En Hovedindvending hos ham mod Lovforslaget var den, at Bisidderpladserne i Arbejdsretterne og Tillidsmændspladserne i Enighedskamrene skulde besættes ved Valg. Det ærede Medlem ønskede en anden Fremgangsmaade. Jeg ser netop en stor Fordel ved Lovforslaget deri, at disse Pladser blive besatte ved Valg og det paa den Maade, som Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget, tilsigter. Jeg maa nemlig, hvad jeg ogsaa tidligere har fremhævet, gøre opmærksom paa, at det, der skal bære saadanne Institutioner oppe, saavel Arbejdsretterne som Enighedskamrene, er den Tillid, de paagældende Parter nære over for disse Institutioner, og jeg tror, at en Betingelse herfor er den, at de selv ere med til at bestemme, hvorledes en saadan Institution skal sammensættes. Jeg har tidligere udtalt mig udførligere derom, og jeg skal derfor kun fremhæve, at jeg netop deri ser en meget væsentlig Betingelse for, at Loven kan komme til at virke, som den bør virke, at de paagældende saa Udgang til at vælge deres Repræsentanter. Med Hensyn til Valgretsalderen mener jeg, at den lavest ansatte Alder, den, som Folketinget foreslaar, er den bedste, det er den, der skaber den største Tillid, jo flere der kan komme til at vælge, desto større vil Tilliden blive. Men der er ogsaa en anden Vanskelighed, hvis man forandrer Valgretsalderen, og det er den, der er fremhævet af Arbejds-gjernes Organisation i Provinserne, at hvis man sætter Valgretsalderen højt, kommer man dertil, at man ude i Provinserne afstærer saa mange fra at faa Valgret, at det maaste kan bevirke, at Institutionen ikke kan træde ud i Livet. Det er fremhævet i adskillige af de Skrivelser, der ere sendte til Fællesrepræsentationen, og jeg ser deri en